

Три зошити

Перш ніж запропонувати вам історію, заради якої ви взяли цю книжку до рук, вважаю за потрібне сказати кілька слів від себе.

Багато часу я не заберу. Але без мого короткого вступу непросто зрозуміти, чому публікація цих трьох зошитів під однією обкладинкою і до того ж у вигляді художнього твору для мене особисто є якщо не справою життя, то точно — результатом певних зусиль.

Звуть мене Клим Рогозний, повне ім'я — Климентій. Утім, дізнавшись, що батьки назвали мене на честь Климентія Ворошилова, який помер саме того дня, коли я народився, я поміняв паспорт. Правда, вийшло шило на мило, бо так званого першого червоного офіцера всі називали Климом, але тоді, тисяча дев'ятсот дев'яносто шостого, коли ми міняли радянські паспорти на українські, це був єдиний спонтанний протест, який я міг собі дозволити. Бо тоді мене і так усі знайомі знали як Кліма. Погодьтеся, перехрещуватися, скажімо, на Петра було б, як каже мій син-студент, тупо. І єдине, що я зміг зробити, аби самому собі не асоціюватися з радянським полководцем, — переписатися з *Климентія* на *Кліма* та поміняти в паспорті дату народження. Тепер там записано *4 грудня 1969 року*.

Можливо, комусь мої намагання бодай у такий спосіб вичавити з себе радянську владу видадуться щонайменше смішними. Проте я вирішив розповісти саме про цю невеличку деталь, аби пояснити, чому свого часу

затявся скласти докупи три зошити та довести справу свого дядька Григорія Титаренка до кінця. Бо в цій історії моя роль дуже скромна. Найголовніше свого часу зробив саме він, мій рідний дядько.

Саме він зібрав і записав у трьох зошитах все, що вдалося дізнатися про командира УПА, чотового Данила Червоного.

Саме на цю справу Титаренко поклав власне здоров'я й життя. А я лише знайшов зошити та довів її до кінця.

Із дядьком Григорієм я майже не спілкувався за його життя. Він був навіть не найближчим родичем: двоюрідний брат матері, або, як вона сама казала, кузен. Хоча були в нашій родині часи, коли мені здавалося — ближчої за Титаренка людини для батьків не існує. Подібне враження склалося через те, що про кузена дуже часто згадували. Правда, з віком я зрозумів: про нього говорили не тому, що він був надто близьким моїм батькам, а навпаки: вони намагалися триматися від нього якомога далі. Причому робили це часом публічно, відхрещуючись від кузена навіть під час родинних свят, коли за столом збиралася купа народу.

Тоді я ще був надто малим і, признатися чесно, вірив у те, що радянська влада — найсправедливіша та найкраща у світі, тому в неї так багато ворогів. Одним із них, поза сумнівом, батьки вважали маминого кузена. Якось я підслухав їхню розмову, тоді ж уперше почув від тата: «Правильно, що його закрили в дурдомі! Там йому і місце! Це ж краще, аніж кудись у табори, в Мордовію чи на Урал». Мама погоджувалася: «У таборі не виживе. І не перекується. До того ж він тепер у лікарні, отже, теоретично можна вважати Гришу хворим». —

«Ага, краще, коли він буде хворим, — підтримав батько. — Якби його судили і посадили, уяви, чим би це вилізло нам з тобою». — «Боком би вилізло, — бубоніла мама. — Хрест на кар'єрі, сто процентів».

Мені було десять, і про кар'єру я знав лише те, що за нею женуться *кар'єристи*, це погано, заради кар'єри вони готові продати як рідну маму, так і батьківщину, і взагалі, кар'єра — це добре лише у світі, де панують капіталісти. Тому не зовсім розумів, через чію кар'єру переймаються батьки. Згодом, ставши старшим та розумнішим, я подумки відмотав назад події 1980 року і тепер можу скласти логічний ланцюжок.

Виявляється, маминого двоюрідного брата, журналіста Григорія Титаренка, визнали психічно хворим і помістили до відповідного лікувального закладу. А могли посадити в тюрму, причому за статтею шістдесят другою Кримінального кодексу Української РСР: антирадянська агітація та пропаганда. Хоча, швидше за все, його діяльність підпадала під статтю сто вісімдесят сьому дріб один — поширення наклепницьких вигадок, що ганьблять радянську владу. Це дозволяло закрити дядька до кримінального табору. І таким чином ні про яку політику мови й не було б. Зокрема, про таких в'язнів ніколи не заговорило б радіо «Свобода».

Така «неполітична» стаття була вигідна всім. Адже батько тоді працював інструктором у міськкомі партії, до підвищення готувався, а мама — лектором товариства «Знання», спеціалістом з боротьби з негативним впливом західної культури на нашу молодь. Обоє, ясна річ, партійні, і варто лише матеріному кузенові загриміти за антирадянську діяльність, просування по службі для обох моїх батьків автоматично ускладнювалося.

Це потім я дізнався — батько підключив своїх знайомих по максимуму, аби дядька Григорія замість тюремної камери закрили в дурці. Спростило ситуацію те, що кузен жив у Чернігові, а це як-не-як глуха провінція за тодішніми радянськими мірками. Тобто далеко не лише від Києва, а й від Москви — з місцевими домовитися простіше. Тим більше, такому солідному чоловікові, яким вважався на той час у Чернігові інструктор міськкому партії з Києва.

Не знаю подробиць, знаю лише про результат клопотань: Титаренка надовго закрили у рівненському психоневрологічному диспансері. Потім перевели для якихось досліджень у Київ, до Павлівської лікарні, далі — назад у Чернігів, потім — до Дніпропетровська. Це була сумнозвісна психіатричка, через яку пройшов не один десяток інакодумців. Випускали на якийсь час, тоді знову забирали, і ось так тривало років шість. Далі почалася *перестройка*, і поволі випустили не лише таких, як мамин кузен, а й решту, більш небезпечних ворогів радянської влади.

Власне, я захопився. Бо треба сказати нарешті, за які гріхи мій дядько, Григорій Титаренко, потрапив до списку особливо небезпечних, яких треба або стріляти, або саджати, або ізолювати в дурках. Насправді нічого особливого він не робив. Не створював підпільних організацій, не був у їх складі, не поширював інформацію, почуту на радіо «Свобода», не вимагав припинити насильницьку русифікацію тощо. Титаренко поплатився лише за власну цікавість, і я назвав би цю цікавість професійною.

Мій дядько, як я вже згадував, працював журналістом у чернігівській обласній молодіжній газеті. І на свою голову почав збирати матеріал про командира УПА Данила Червоного. Точно не знаю, але, здається, Титаренко справ-

ді збирався писати на основі цих матеріалів книгу та опублікувати її на Заході. Принаймні я чув таке від батьків, частково це підтверджували деякі дядькові знайомі, з якими мені вдалося поспілкуватися.

Так це чи ні, назавжди лишиться невідомим. Але зошити Титаренка збереглися в тому вигляді, в якому він їх вів. І тепер варто сказати кілька слів про те, як знайшлися зошити. Адже без них нічого в моєму житті й не почалося б.

Сам я вже майже десять років займаюся документальним кіно. Наша студія здебільшого освоює іноземні гранти. Та це не означає, що ми викидаємо гроші на вітер, роблячи щось лише для звітності, аби отримати новий грант під нову дурницю. Згоден, є колеги, котрі цим займаються. Але документалістика, яку робимо ми, з року в рік збирає професійні призи, в тому числі — на міжнародних фестивалях. І те, що на українському телебаченні для неї дуже рідко знаходиться не просто зручний, а взагалі — будь-який ефірний час, а отже, те, що про нас мало знають удома, — не моя проблема, погодьтеся... Та мова не про мою роботу, а про тітку Олю, дружину, точніше — вдову Григорія Титаренка.

Бо це вона два роки тому почула в новинах моє прізвище, коли там розказували про чергову нашу міжнародну відзнаку, і не полінувалася, подзвонила на канал, де ці новини показували, вийшла на редакторів, тоді на журналістів і так отримала мій телефон. Для своїх шістдесяти років тітка Оля виявилася неабияк активною жіночкою.

До її дзвінка я знав лише, що мамин кузен помер 1992 року, у страшних злиднях та, звісно ж, передчасно. Шість років примусового лікування та вимушених мандрів по психлікарнях зробили свою справу. Здається,